

Hồi 49

Xú Quái Lão Ni

Hoa Vân Biểu vội vã trở lại phân đà, quả nhiên quái khiêu hóa chưa về tới. Tên đệ tử trực đêm nói:

- Vào lúc chiều tối, thiếu hiệp vừa bỏ đi, thì vị Thất Tinh hộ pháp của chúng tôi trở về. Vị ấy đợi thiếu hiệp tới đầu trống canh. Sau cùng vị ấy bực bội nói:

- Phải thi hành biện pháp này mới linh nghiệm...

Chưa dứt lời, vị ấy đã bỏ đi luôn. Sau đó không lâu, mặt cửa Bắc liền phát hỏa. Không hiểu lúc bấy giờ các vị ở đâu, mà cho tới bây giờ vẫn chưa gặp gỡ nhau ư?

Hoa Vân Biểu chợt tỉnh ngộ. Thì ra vừa rồi cuộc hỏa hoạn ở Bắc môn là do quái khiêu hóa nổi lửa. Giữa đêm thâu, bỗng xảy ra một trường hỏa hoạn. Một khi chàng còn ở trong thành thế nào cũng bị hấp dẫn tới nơi.

Biện pháp này của y quả thật linh diệu.

Hoa Vân Biểu cũng chẳng giải thích rõ cho tên đệ tử nghe, chỉ gật đầu, đáp:

- Ừ, mỗ chưa gặp vị ấy.

Hoa Vân Biểu nói tới đó không biết vì sao chàng bỗng cảm thấy nóng lòng sốt ruột khác thường.

Chàng đi vào trong viện, ngẩng mặt lên nhìn trời. Lúc bấy giờ khoảng cuối canh tư, đầu canh năm. Bầu trời không một áng mây, trắng sáng vằng vặc như ban ngày. Bốn bề rất vắng vẻ tịch mịch.

Hoa Vân Biểu cảm thấy tình hình rất khác thường. Nói rõ ra, bốn bề yên lặng một cách đáng sợ.

Một dự cảm bất thường nổi lên trong đầu óc chưa bao giờ đến với Hoa Vân Biểu.

"Không biết có điều gì bất ổn thế?"

Hoa Vân Biểu chấp tay đi đi lại lại, cau mày trầm tư. Chàng không sao tìm ra được nguyên do, nhưng đồng thời cũng chẳng thể nào an tâm yên nghĩ.

Dự cảm của con người quyết không thể nào chẳng có lý do.

Chàng nghĩ thầm:

“Bọn mình trực chỉ Trường An, dọc đường không để lộ chút sơ hở nào... duy chỉ ngẫu nhiên gặp gỡ Tái Hoa Đà... Việc này thì không thành vấn đề, vì tiểu Hồ đóng kịch rất khéo, đánh tan sự hoài nghi của đối phương. Tái Hoa Đà chỉ có tài y thuật hơn người, còn về phương diện khác, mình tin tưởng Tái Hoa Đà không thể có được một nhãn lực sắc bén”.

Ngừng giây lát, ngẩng đầu lên nhìn trời, chàng lại nghĩ tiếp:

“Hiện tại tới đây tiểu Hồ bỗng bỏ đi cũng chẳng thành vấn đề. Vì người mà có thể làm khó được tiểu tử, trong đương kim võ lâm này, tựa hồ như chẳng có mấy người... còn mình, về phương diện dung mạo, không có chút gì sơ hở. Khi tới nơi cư ngụ của Tiểu Hoàn, thủy chung cũng không hề gặp gỡ nhân vật nào khả nghi. Sau cùng là vụ hỏa hoạn, khiến ba người hội họp...”

Nghĩ tới đó, Hoa Vân Biểu bỗng kêu “bất ổn”, liền nhanh chân chạy vào trong nhà, vội lôi tên đệ tử trực đêm ra hỏi:

- Trong thành Trường An có nơi nào được gọi là an toàn?

Tên đệ tử phân đà ngơ ngác, không hiểu chàng hỏi như thế có ngụ ý gì? Và nơi an toàn, theo chàng, là thế nào?

Hoa Vân Biểu tự biết mình hỏi quá hàm hồ, chàng vội tiếp:

- Ý... của ta... là bảo trong thành này có chỗ nào hẻo lánh kín đáo nhất mà người ta khó tìm tới, đồng thời có quan hệ với phân đà này... người đã hiểu chưa?

Tên đệ tử nọ khẽ gật đầu, nhưng lại bỗng lắc đầu. Gã gật đầu là biểu thị đã hiểu rồi, còn lắc đầu là ra chiều không biết có nơi nào như thế.

Hoa Vân Biểu cau mày suy nghĩ, lập tức chuyển thân chạy ra phía hậu viện.

Hiện tại Hoa Vân Biểu có chút hối hận, vì đáng lẽ chàng không nên để Ngọc Hoàn quay về. Hiện tại lại không thấy bóng dáng Hồ Tốt Nghĩa đâu.

Hiện giờ, chàng cảm thấy mình hành động việc gì cũng đều rất bất tiện.

Cái Bang đệ tử của phân đà tất cả có chừng mấy chục người. Hiện giờ trừ vài ba tên trực canh, kỳ dư đều say ngủ. Thật ra, dù bọn chúng có tỉnh táo cũng chẳng ích lợi gì.

Chàng nghĩ bụng:

“Võ công của chúng có hạn, trí tuệ cũng hữu hạn...”

Sau khi vào trong nhà, Hoa Vân Biểu vội chạy thẳng tới phòng ngủ thiếu phụ áo lam.

Chàng vừa tới trước giường liền giơ tay điểm vào huyệt ngủ của thiếu phụ. Sau đó, chàng liền lấy chăn cuộn chặt lấy người bà ta tựa như cuộn một gói hành lý, rồi chàng vác cái bọc ấy lên vai.

Bốn năm tên đệ tử phân đà ở trong nhà đều giật mình lai tỉnh.

Chúng đưa mắt ngạc nhiên nhìn Hoa Vân Biểu, không biết chàng làm trò gì?

Hoa Vân Biểu lớn bước ra khỏi phòng, nói với tên Cái mục một túi:

- Nơi đây sớm muộn gì cũng sẽ có biến cố ngoài sự dự liệu. Các người chỉ nên trầm tĩnh đối phó, cứ làm ra vẻ không hay biết gì, đừng ai ra vào gì cả, cứ kiên trì như hiện tại ắt sẽ vô sự. Thời gian quá cấp bách, không thể nào giải thích rõ ràng hơn. Các người cứ nhớ kỹ nguyên tắc vừa rồi là được. Người bệnh hiện mỡ rời sang một nơi khác. Khi vị Thất Tinh hộ pháp của các người trở về tìm mỡ, hãy bảo y phải cẩn thận...

Dứt lời, Hoa Vân Biểu vội vã bước ra khỏi cửa.

Bọn Cái Bang đệ tử vừa giật mình thức tỉnh, trở mắt lên, ngẩn người ra nhìn theo Hoa Vân Biểu cho tới khi khuất dạng, thủy chung không một tên nào thốt nên lời.

oOo

Trời vừa sáng tỏ, quái khiếu hóa Hồ Tốt Nghĩa tay khua một cành liễu chưa ráo sương đêm, nghêu ngao ca hát, từ phía Đông môn Trường An trở về.

Đột nhiên gã bỗng ngừng chân, miệng cũng ngừng nghêu ngao ca hát. Quái khiếu hóa chợt thò tay vào người khế kéo ra chiếc Thất Tinh tụ hoa kết ở ngang lưng nhét vào trong người, rồi thay bằng ba cái pháp kết bình thường.

Khi quái khiếu hóa hành động như trên, tuy tiếng ca ngưng bật, nhưng tay cầm cành liễu lại bắt đầu hoạt động. Gã tiến tới một bước, chỉ thẳng nhánh liễu vào mặt ba tên lưng đeo trường kiếm ở cửa phân đà, hỏi:

- Ủa! Các người từ đâu tới thế?

Một tên kiếm sĩ âm trầm đáp:

- Bạn hỏi đúng lúc lắm. Hiện tại hãy cho chúng ta biết bạn từ đâu tới trước đã?

Kỳ thật quái khiêu hóa Hồ Tốt Nghĩa vừa nhìn thấy ba tên kiếm sĩ nọ, trong bụng đã kêu “nguy tai” thầm, vì cuộc hỏa hoạn đêm qua, cho mãi tới vừa rồi, gã vẫn đặc ý thầm:

“Tuyệt diệu! Nhất cử lưỡng tiện, vừa làm bọn ma đầu khiếp đảm, vừa lôi tiểu tử chui ra khỏi chốn êm nệm ấm. Hi hi... tiểu tử đâu có biết đó là thủ đoạn tuyệt tác của ta. Đã nghiên thật! Đã nghiên thật!”

Nhưng khi gã nhìn kỹ ba tên kiếm sĩ, “đã nghiên” liền biến thành “nguy tai”.

Y chợt sực nhớ ra cuộc hỏa hoạn đêm qua quả thật là một hành động sai lầm. Có câu tục ngữ rằng: “Tự cầm hòn gạch ném vào chân”, thật mô tả đúng tình hình lúc ấy.

Huyết Kiếm Ma Cung không phân biệt tổng cung với phân cung, tới hôm nay đã dần dần tạo thành tình thế bán công khai, muốn phá phách có thể thực hành bất cứ lúc nào, sao lại chọn vào hiện tại?

Vì hiện giờ Thất Xảo Tiên Tử, Bán Thiếp Thánh Thủ cùng Vạn Lý Truy Phong Kỳ Thiên Bảo đều có mặt ở nơi đây, nếu vô sự thì thật là điều may mắn lớn. Chỉ tiếc giữa lúc y đang hứng chí lại tự nhóm lửa thiêu mình, gheo quỷ theo tới trước ngõ, há chẳng phải là điều đại đột lăm ru?

Dĩ nhiên không nhất định bọn ma đồ biết được ai đã phóng hỏa, nhưng chúng phải rõ có bàn tay bí mật nhúng vào. Điều này thì không thể sai được.

Nếu đã có bàn tay nhúng vào, thì đương nhiên không thể là một người bình thường. Cho nên tuy chúng không biết kẻ phóng hỏa là ai, nhưng một khi chúng chú tâm tra xét thì địa phương thứ nhất đáng nghi ngờ phải là Cái Bang phân đà ở Trường An.

Thật ra với bọn kiếm sĩ trước mắt, có thêm năm mươi tên cũng chẳng nghĩa lý gì với Hồ Tốt Nghĩa, nhưng sau khi cuộc xung đột chính diện xảy ra, ai đảm bảo sự an toàn cho Thất Xảo Tiên Tử? Lại còn Bán Thiếp Thánh Thủ, Vạn Lý Truy Phong, thậm chí lại còn cả một hậu nhân của Trung Châu Hoa Gia. Mấy người ấy đều là những nhân vật mà Ma cung rất ưa chuộng, chẳng lúc nào không để tâm theo dõi. Dù để tổn thất một người, y cũng không gánh vác nổi trách nhiệm.

Hiện tại Hồ Tốt Nghĩa chưa thấy phân đà có chút động tĩnh gì, nhưng trong lòng đã thấp thỏm không yên.

Đêm ấy y còn phạm phải một điều sai lầm nữa, vì y bỗng sực nhớ tới giờ ước hẹn với Vạn Lý Truy Phong, sợ vị quái hiệp lùn này rất đa nghi, tính lại nóng nảy, vạn nhất tới giờ hẹn lão không thấy mình tới liền bỏ đi, sau này tìm kiếm lão thật không phải chuyện dễ dàng.

Dưới sự vội vã, y liền ba chân bốn cẳng phóng đi, cứ tưởng Hoa Vân Biểu sẽ theo kịp. Sau y mới sực nhớ ra còn cả Ngọc Hoàn, nên cho dù Hoa Vân Biểu khinh công có mau thế mấy cũng chỉ bằng thừa, vì chàng quyết không bỏ rơi Ngọc Hoàn ở dọc đường.

Khi y nghĩ tới điểm này thì đôi bên đã sớm mất liên lạc rồi.

Phương hướng của y đang đi là thành ngoại. Hiện tại phân đà vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, đủ thấy Hoa Vân Biểu với Ngọc Hoàn đuổi theo ra khỏi thành vẫn chưa quay trở lại...

Quả nhiên không sai, quái khiêu hóa Hồ Tốt Nghĩa lo lắng cũng bằng thừa, vì Thất Xảo Tiên Tử đã được Hoa Vân Biểu rời sang một địa phương khác.

Nhưng lúc ấy quái khiêu hóa vẫn chưa rõ điều đó, cho nên y vừa lướt đi vừa bồn chồn khôn tả.

Dù sao quái khiêu hóa cũng không phải là một nhân vật Cái Bang tầm thường, tuy rất nóng ruột nhưng chỉ để bụng, ngoài mặt trông vẫn ung dung an nhàn như thường.

Chỉ thấy y đưa tay vỗ vào ba cái pháp kết đeo ngang lưng, hỏi:

- Bằng hữu có mắt không thể?

Tên kiếm sĩ nọ nhìn chằm chặp, hỏi:

- Từ Thái Nguyên tổng đà tới?

Hồ Tốt Nghĩa hất hàm đáp:

- Mỗ ngoại hiệu là Kiếm Ôn, kiếm điểm từ sự ngoại đường. Chắc các bằng hữu cũng không thấy xa lạ lắm với cái danh hiệu ấy?

Ba tên kiếm sĩ đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên cả ba mới nghe thấy nói tới cái tên ấy lần đầu.

Tên kiếm sĩ vừa rồi lại cất tiếng hỏi:

- Thế tên tuổi của bằng hữu xưng hô ra sao?

Hồ Tốt Nghĩa có vẻ không vui, nghiêm giọng đáp:

- Hồ Tốt Nghĩa, Kiếm Ôn Hồ Tốt Nghĩa. Cái Bang Thái Nguyên tổng đà, ngoại đường tam kiệt kiếm điểm từ sự, Kiếm Ôn Hồ Tốt Nghĩa.

Hai tên kiếm sĩ khác cau mày hỏi:

- Kiếm Ôn?

Hồ Tốt Nghĩa cao giọng đáp:

- Chính thế, Kiếm Ôn. Vì bình sinh mỡ rất chán ghét những người lưng đeo trường kiếm, nên phàm chúng xui xẻo gặp bốn từ sự, thường thường bò lè bò càng trở về, nên mỡ mới được đặt cho cái biệt hiệu là Kiếm Ôn.

Ba tên kiếm sĩ nghe nói đều cả giận. Tên bên tả cười nhạt, hỏi:

- Bằng hữu bảo hễ ai đeo kiếm gặp phải cũng bò lè bò càng thật không?

Hồ Tốt Nghĩa ung dung gật đầu, đáp:

- Không sai. Duy chỉ có một lần, có một tên bị mỡ tròng trị. Y bò dưới đất rập đầu ba cái, thốt ba tiếng "nghĩa phụ", kết quả làm cho bốn gia gia lòng mềm nhũn...

Ngừng giây lát, y mới chậm rãi tiếp:

- Vì vậy, nếu các vị biết điều thì cũng có thể được đối xử ngoại lệ.

Ba tên kiếm sĩ nghe nói không sao nhịn được, "soạt" một tiếng, ba thanh trường kiếm đã được rút ra khỏi vỏ, quát tháo, xông lên tức thì.

Sở dĩ Hồ Tốt Nghĩa châm chọc ba tên nọ như trên là vì y chưa rõ Ma cung phái bao nhiêu người tới để tùy cơ ứng biến.

Hiện giờ y đã quan sát rõ, Ma cung vốn không coi Cái Bang phân đà này vào đâu, nên chỉ phái có ba tên kiếm sĩ tới nơi. Sau khi biết như trên, dù đối phương chưa phát động thế công, y cũng chẳng còn khách khí nữa.

Ngày nọ, ở trên Hoàng Sơn Trích Tinh bảo, đến cả hai tên phó Lệnh chủ của tổng cung đều đã bị quái khiêu hóa này lấy tính mạng dễ như trở bàn tay. Hiện giờ chỉ với ba tên kiếm sĩ tầm thường thì đâu xứng tay đối thủ?

Ba tên nọ theo hình tam giác tiến lên, bỗng thấy quái khiêu hóa ôm đầu la lớn:

- Mẹ kiếp! Ba đánh một đầu phải anh hùng. Các ngươi không được cậy thế hiệp cô như vậy.

Trong lúc ôm đầu kêu la, y bỗng sụp người xuống, nhanh nhẹn duỗi chân quét ra, như cuồng phong quét lá rơi.

Ba tên kiếm sĩ đồng thời ngã lăn ra đất. Vì cả ba cùng sử dụng chiêu số giống hệt nhau, kết quả mũi kiếm của tên thứ nhất đâm trúng vai tên thứ hai, mũi kiếm của tên thứ hai đâm trúng vai tên thứ ba. Còn kiếm của tên thứ ba cắm sâu xuống đồng bùn ở dưới đất.

Hồ Tốt Nghĩa bỗng đứng thẳng dậy, kêu la:

- Phản rồi! Phản rồi!

Y bỏ mặc ba tên ấy, chạy thẳng ra phía sau hậu viện xem.

Y bỗng đứng khựng lại, ngây người ra nhìn.

Trong hậu viện, hơn ba mươi tên đệ tử của phân đà, người nào người ấy tay đều cầm chiếc bát vỡ, kẻ ngồi người đứng, nhàn nhã dùng bữa cơm sáng.

Bọn đệ tử vừa thấy Thất Tinh hộ pháp trở về, vội buông bát, đứng nghiêm nghị bất động.

Hồ Tốt Nghĩa đưa mắt ngơ ngác nhìn bọn chúng, lẩm bẩm nói:

- Ủa! Sao lại có chuyện lạ thế này?

Một tên Cái mục một túi, cung kính nói:

- Đệ tử xin bẩm cùng hộ pháp.

Hồ Tốt Nghĩa giơ tay ra phất, nói với bọn Cái Bang:

- Thôi, miễn lễ.

Đoạn y thủng thẳng quay sang tên Cái mục, gật đầu nói:

- Y lại đây kể rõ đầu đuôi cho ta nghe xem.

Tên Cái mục vội tiến tới gần, cung kính đáp:

- Bọn đệ tử làm như thế này là theo đúng lời dạy bảo của Hoa thiếu hiệp, đêm qua lúc trời sắp sáng, Hoa thiếu hiệp về phân đà một mình, lặng lẽ đem vị đại nương áo lam rời khỏi nơi đây. Trước khi đi, người có dặn dò bọn đệ tử, nơi đây sớm muộn thế nào cũng xảy ra biến cố, bảo đệ tử phải trầm tĩnh ứng phó. Đồng thời vị ấy còn dặn: giả như Thất Tinh hộ pháp trở về, nếu có đi tìm, vị ấy cũng phải cẩn thận.

Hồ Tốt Nghĩa vội hỏi:

- Đi đâu sẽ tìm thấy y?

Tên Cái mục lắc đầu, đáp:

- Hoa thiếu hiệp không nói rõ. Đệ tử tưởng hộ pháp đã hay biết, cho nên cũng chẳng hỏi.

Hồ Tốt Nghĩa trầm ngâm giây lâu mới thủng thẳng nói:

- Được rồi, bây giờ toàn phân đà phải chuẩn bị, một nửa chia nhau ra tuần phòng, một nửa phải gom góp mọi vật dụng, hẹn trong vòng một tiếng đồng hồ phải thu dọn hết các vật kiện trọng yếu, rồi lập tức tới tổng đà ở Thái Nguyên.

Tên Cái mục gần người, hỏi:

- Thế còn...

Hồ Tốt Nghĩa sầm nét mặt, nói:

- Bốn tọa biết rồi. Tới khi Trịnh phân đà chủ, Tôn phó đà chủ trở về, tự nhiên bốn tọa sẽ thông báo cho họ rõ. Ta bảo các người làm thế nào, các người cứ việc theo đúng như vậy mà thi hành.

oOo

Hoa Vân Biểu để Thất Xảo Tiên Tử trú ngụ tạm trong căn nhà lá của Ngọc Hoàn, thấy trời đã sáng tỏ, chàng cũng chẳng có thì giờ nghỉ ngơi, vội dùng chút điểm tâm, lại men theo chân thành tiến vào nội thành.

Chàng định tới Cái Bang phân đà ở sau Bài Lâm xem sao.

Hoa Vân Biểu tin tưởng sự phán đoán của mình tất không sai.

Huyết Kiếm phân cung bị hỏa hoạn, ắt Cái Bang phân đà không thể được yên ổn. Nhưng lúc này chàng đã được yên tâm rất nhiều. Chỉ cần bọn phân đà đệ tử vâng theo đúng lời dặn bảo của mình ứng phó, bọn Huyết Kiếm ma đồ quyết không viện lý do gì ra tay tàn sát.

Khi Hoa Vân Biểu tới gần Đại Bài phường, cách Bài Lâm không xa, thì bỗng một lão ni mặc y phục bằng lụa đen xăm xăm bước tới.

Lão ni nọ tay cầm chuỗi niệm châu, khép mi, cúi đầu, lướt qua sát bên người chàng.

Trên đại lộ gặp gỡ các tăng ni vốn là chuyện rất thường, nên khi lão ni đi qua, Hoa Vân Biểu không hề để tâm tới.

Nhưng khi lão ni nọ đi khỏi, Hoa Vân Biểu chợt động lòng, bỗng nảy sinh nghi hoặc.

Mấy ngày nay suốt dải Trường An tiết trời trong sáng ôn hòa, đường sá rất sạch sẽ, mà sao y phục của lão ni lại có dính lấm tẩm những vết bùn nhơ? Vậy thì bà ta từ đâu tới? Và có lẽ vội vã lên đường, ngày đêm không nghỉ, nên mới không dư thì giờ thay đổi y phục.

Một lão ni tuổi tác có đến thất tuần như vậy, trải qua cuộc hành trình rong ruổi ngày đêm không nghỉ, mà vẫn dồi dào sức lực, không chút mệt mỏi như trên!

Hoa Vân Biểu chợt nổi tính hiếu kỳ, lập tức muốn truy ra cho vỡ lẽ.

Chàng vội nhanh nhẹn chuyển mình lại, ngẫm thi triển Truy Phong thân pháp, mình mẩy nhẹ nhõm như một cánh bèo, lướt theo sau lão ni.

Lão ni đi hết con đường mé đông, rồi chuyển sang hướng tây bắc, sau cùng tiến vào trong một ni am, tọa lạc trong một rừng trúc ở chân thành.

Hoa Vân Biểu trù trừ, rồi quay đầu lại, vì đâu có thể do một chút lòng hiếu kỳ mà tùy tiện xâm nhập dò xét một ni am như vậy?

Nhưng trên đời thật có lắm chuyện thường trái ngược với bản năng của con người.

Hoa Vân Biểu lúc đầu đã không theo dõi thì thôi, hiện tại tới nơi, chàng thật khó lòng dẹp bỏ được tính tò mò muốn tiến vào ni am nọ.

Nguyên giữa lúc Hoa Vân Biểu quay mình, định theo hướng cũ trở về thành, thì bỗng sau một bức tường đổ nát, chàng thoáng thấy hai thiếu niên áo xanh, tuy họ đều ăn mặc theo lối thư sinh, nhưng với ánh mắt sắc bén của Hoa Vân Biểu, chàng đã nhận ra ngay đó là một nam, một nữ không chút khó khăn.

Đôi thanh niên nam nữ này ẩn núp sau một vách tường đổ nát, vai sát vai, nhỏ to tâm sự, nhưng thường đưa mắt liếc nhìn về phía ni am.

Tuy họ trông thấy Hoa Vân Biểu nhưng giờ đây chàng đã cải trang thành một gã lao công, nên cả hai chẳng chút để tâm.

Đối với đôi thanh niên nam nữ này, Hoa Vân Biểu cảm thấy rất quen mặt.

Sau một hồi tìm tòi trong trí não, chàng đã sực nhớ ra:

- Đúng rồi. Chúng là môn hạ của Áo Ảnh giáo.

Hai tên nam nữ đệ tử Áo Ảnh giáo ở Kỳ Bắc, tới tận Trường An này ngấm ngấm dò xét một ni am, mà mới đây không lâu một lão ni xem ra thân thủ rất cao siêu tiến vào, bên trong ắt phải có sự kiện gì lạ lùng.

Hai ngày nay thành Trường An đột nhiên đã biến thành nơi phong vân thịnh hội.

Hoa Vân Biểu cũng là một phần tử trong đó. Hiện tại chàng bỗng phát giác sự việc khác thường ấy: "muốn biết kết quả cuối cùng của sự diễn biến, mình phải đích thân chủ động tìm tòi. Trước hết, mình phải vào trong am nọ xem sao đã".

Hoa Vân Biểu nghĩ đoạn, lập tức vòng qua khu rừng trúc, đưa mắt nhìn dáo dác, thấy xung quanh không có bóng người, liền nhún người phóng thẳng vào trong rừng.

Trong rừng còn thanh tĩnh hơn bên ngoài, Hoa Vân Biểu không bị chút trở ngại, tiến thẳng tới dưới một mái dẫy phòng bên Quan Âm điện.

Chàng ẩn núp bên ống máng xối, thò đầu quan sát tứ phía. Chỉ thấy có một gian sương phòng, lão ni áo đen nọ đang ngồi nghiêm chỉnh, tựa hồ như đợi chờ hội kiến một người nào.

Quả khi Hoa Vân Biểu nhìn rõ mặt mũi lão ni, bất giác giật nẩy mình:

“Sao trên đời này lại có một người đàn bà xấu xí đến như vậy, khiến không ai có thể tin được cặp mắt của mình”.

Không phải là Hoa Vân Biểu khắc bạc, sự thật ai thấy bộ mặt của lão ni nọ cũng phải có ý nghĩ:

“Phụ nữ xấu xí thế kia, trừ việc cắt tóc đi tu, thật không có con đường nào khác nữa”.

Lúc bấy giờ ngoài cửa có một nữ ni trung niên bước vào. Ni cô xấu xí ngẩng đầu lên, hỏi:

- Sắp tới chưa?

Nữ ni trung niên cung kính chấp tay, khom mình đáp:

- Dạ, sắp tới rồi.

Hoa Vân Biểu bỗng phát giác lão ni tuy mặt mũi xấu xí, nhưng có đôi mắt lóng lánh như làn thu thủy, tuy tuổi đã gần bảy mươi mà đôi mắt ấy nom chẳng khác của một thanh nữ, đã mỹ lệ lại tinh anh.

Chàng phát hiện được điểm này, liền biết rõ cặp mắt đẹp ấy của lão ni tuy là thiên phú, nhưng có thể bảo tồn được tới ngày nay, chẳng bị ảnh hưởng bởi thời gian, đó không phải chuyện dễ, mà lão ni phải có một thân võ công cao siêu không thể tưởng tượng được.

Không lâu sau, có tiếng bước chân nhẹ nhõm nổi lên.

Một giai nhân áo tía được hai nữ tỳ dìu tiến vào sương phòng.

Hoa Vân Biểu vừa nhìn rõ lại càng sửng sốt thêm.

- o O o -